VALORI ALE SUPINULUI

Maria Laura RUS

Abstract

As a non-personal verbal mode, the supine has two representations: verb and noun; the third (adverb) is questionable. The paper also underlines the function of the supine, with some controversial aspects. The supine can develop syntactical constructions typical of the verb (governing direct objects and different circumstantial objects).

Lucrarea de faţă îşi propune să abordeze cele două ipostaze ale supinului: de verb şi de substantiv, diferite între ele mai cu seamă în planul expresiei, cât şi un al treilea aspect (adverb), care e însă discutabil.

1. Supinul-verb nu admite articol şi nu se poate lipsi de prepoziţie, fără de care s-ar confunda cu participiul. El prezintă trăsături morfologice şi sintactice distincte de ale substantivelor provenite din supin (substantive abstracte verbale) şi apropiate de acelea ale verbelor. Chiar înlocuind aceste forme printr-un substantiv, nu putem demonstra că supinul este un substantiv, deoarece substituirea presupune modificarea organizării sintactice a construcţiilor.

Fie enunţurile:

S-a săturat ***de măturat*** *curtea.* - *S-a săturat* ***de măturatul*** *curţii.*

S-a dus ***la săpat*** *cartofi.* *S-a dus* ***la săpatul*** *cartofilor.*

Caracterul substantival al formelor *măturatul* şi *săpatul* este clar marcat prin prezenţa articolului hotărât enclitic *–l* şi al determinanţilor genitivali *curţii* şi *cartofilor*, iar caracterul

verbal al formelor *de măturat* şi *de săpat* este evidenţiat prin prezenţa determinanţilor în acuzativ – complemente directe: *curtea* şi *cartofi*.

OBSERVAŢIE: Numai verbele tranzitive şi interjecţiile predicative pot fi regenţi ai complementului direct, nu şi substantivele.

1.1. În calitate de formă verbală, supinul prezintă câteva particularităţi morfologice. Astfel:

(1) este străin de morfemele diatezei şi ale timpului, referirea la timp făcându-se prin intermediul verbelor regente la mod personal:

Am ***de învăţat***.

Aveam ***de învăţat***.

BDD-A2746 © 2005 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:54:59 UTC)

Voi avea ***de învăţat***.

(2) nu se articulează;

(3) nu admite o flexiune după gen, număr şi caz;

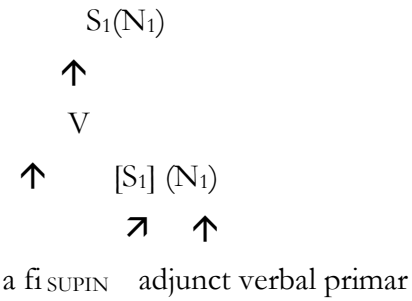
(4) se foloseşte exclusiv independent de conjugare.

1.2. În privinţa particularităţilor sintactice specifice acestui mod, observăm următoarele:

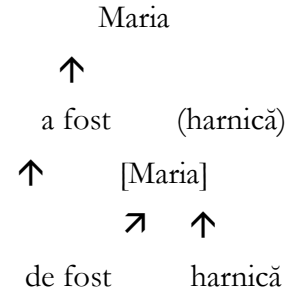
1.2.1. Supinul nu admite relaţia verb-subiect. Se consideră că subiectul supinului coincide cu acela al verbului regent. Pentru exemplificare avem următoarea propoziţie, în care verbul *a fi* ne apare la modul supin:

De fost *harnică, Maria a fost harnică.*

Schema ar arăta astfel[1]:

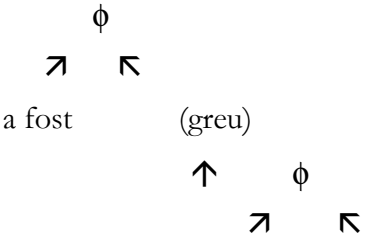
Aplicând schema teoretică vom avea:

Subordonarea verbului *a fi* la supin faţă de verbul regent se realizează prin joncţiune (prepoziţia *de*). Prin specificul lor, *a fi* şi adjunctul verbal primar au întotdeauna acelaşi regent.

Într-un alt exemplu avem verbul *a fi* impersonal, la supin, cu subiect ϕ:

De fost *greu, mi-a fost greu, dar nu contează.*

BDD-A2746 © 2005 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:54:59 UTC)

de fost greu

În propoziţia: *Ei s-au dus* ***la scăldat***, subiectul ne apare ca fiind foarte aproape de calitatea doar de autor, care o prelungeşte pe cea a subiectului regentei, pe baza logicii lucrurilor (aceiaşi s-au scăldat, care s-au dus).

1.2.2. În gramatica românească, supinul ne apare ca având diferite funcţii sintactice:

a) subiect: „*…duminica, la horă…e frumos de* ***privit***." (Ion Creangă)

b) nume predicativ: „*Acolo învălmăşeala brazilor era* ***de neînchipuit***." (Geo Bogza)

OBSERVAŢIE: Tot nume predicativ este supinul şi când verbul copulativ este eliptic:

De reţinut *că e bună ideea.*

De menţionat *că a venit mai târziu.*

c) atribut verbal: „*Cei buni n-au vreme* ***de gândit*** */ La moarte şi* ***la tânguit***."

(George Coşbuc)

OBSERVAŢIE 2: În construcţii precum *maşină* ***de spălat***, *maşină* ***de scris***, *lamă* ***de bărbierit***, *pastă* ***de lipit*** etc. verbul la supin pare a forma o unitate cu substantivul regent, întreaga sintagmă putând fi privită din punct de vedere semantic ca un substantiv compus.

d) complement direct: „*Şi mănâncă la un loc tustrei, până ce gată* ***de mâncat*** *toate cele cinci pâini.*" (Ion Creangă)

e) complement indirect: „*Costea ajuta* ***la ţesălat, la curăţat***…" (Ion Agârbiceanu).

S-a lăsat ***de fumat.***

S-a apucat ***de băut.***

f) complement circumstanţial de mod: *Prinde totul* ***din mers****.*

g) complement circumstanţial de timp: ***La secerat****, vremea era frumoasă.*

h) complement circumstanţial de scop: *A plecat la pădure* ***după cules*** *ciuperci.*

i) complement circumstanţial de relaţie: „***De omorât****, nu l-a omorât jupânul…*" (I.L. Caragiale)

j) complement circumstanţial consecutive: *E urâtă* ***de speriat****.*

k) complement circumstanţial instrumental: *Îl cunosc* ***după fluierat****.*

Se cuvine remarcată în acest punct poziţia lui D.D. Draşoveanu, conform căreia modurile nepersonale şi funcţiile de subiect sau de complement direct sunt termeni ai unei contradicţii[2].

Subiectul şi complementul direct au două trăsături esenţiale şi comune:

a) în calitate de clase lexico-gramaticale de realizare, sunt substantivale;

b) ca mod de a se construi – lăsând la o parte „aparentele" şi „realele" excepţii de la construcţia nominativală a subiectului şi de la cea acuzativală a complementului direct – sunt construcţii cazuale şi nu prepoziţionale.

BDD-A2746 © 2005 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:54:59 UTC)

Pentru a putea rezolva această contradicţie, îl consideră pe *de* de la supin drept prepoziţie, întrucât existenţa celorlalte prepoziţii (*la, din după, pentru*) ale supinului împiedică o eventuală considerare a lui *de* drept flectiv.

Problema apartenenţei la sfera substantivului sau la a verbului, în cazul supinului, se pune în următorii termeni (mai mult sau mai puţin enunţaţi până acum):

a) supinul cunoaşte două componente, una substantivală şi una verbală, coexistente:

a_1) componenta substantivală este selectată de termenul regent

a_2) componenta verbală este selectată de determinanţi (complemente)

b) supinul este o construcţie prepoziţională (- trăsătură substantivală).

Prin comparaţie cu infinitivul (tot un mod nepersonal), la supin componenta substantivală este mult mai marcată. Pe baza regimului prepoziţiilor cu care se construieşte, i s-ar putea chiar recunoaşte acuzativul.

Pentru componenta verbală nu se poate invoca posibilitatea vreunui subiect gramatical; despre vreun autor, acceptabil prin logica lucrurilor, s-a văzut la 1.2.1. Determinanţii, complemente, nu sunt concludenţi, pentru că nu au nimic de-a face cu componenta substantivală.

Supinul (alături de gerunziu şi infinitiv) este o contragere a unei subordonate. Acest statut al supinului este absent din *Gramatica limbii române* (1954), care, sub titlul *construcţii echivalente cu* diferite subordonate, urmăreşte susţinut înlocuirile cu moduri nepersonale. Îl întâlnim mai târziu la Mioara Avram (1978), subînţeles în „cele patru moduri nepersonale" şi la Gabriela Pană Dindelegan (1985) în sintagma „transformare de supin" (*gata să plece / gata* ***de plecat***). La D.D. Draşoveanu astfel de perifraze în care se găseşte un verb la supin (gerunziu şi infinitiv) sunt rezumate prin termenul de *propredicat* (la nivel intrapropoziţional) şi *contragere prin supin* a unei anumite subordonate (la nivel interpropoziţional).

A. Supinul ca subiect

Pe lângă argumentele aduse mai sus, ar rămâne în conflict doar prepoziţionalitatea şi antiprepoziţionalitatea funcţiei subiect. În acest sens, observăm posibilitatea substituirii cu conjunctivul, un *transformandum*, faţă de care supinul se constituie într-un *transformatum*, o subiectivă contrasă:

E uşor ***de spus***. - *E uşor* ***să spui***.

B. Supinul şi complementul direct

Realizarea supinului drept complement direct este ipotetică. Avem în vedere următoarele situaţii:

B_1. În prezenţa „substantivalului" acuzatival, indiferent de aşezarea faţă de supin:

Am terminat lecţia ***de citit****, dar n-am terminat-o de scris.*

Am terminat ***de citit*** *lecţia, dar n-am terminat-o de scris.*

nu supinul este complement direct, ci, după cum o arată *–o*, *lecţia*, supinul rămânând un complement limitativ („în privinţa cititului").

BDD-A2746 © 2005 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:54:59 UTC)

B_2. Când „substantivalul" acuzatival este absent, el se cere subînţeles ca termen al relaţiei „parte-întreg", în care „partea" este reprezentată de supin şi îndeplineşte funcţia de complement partitiv:

Am terminat [ceva] ***de citit****.*

Am terminat ***de citit*** *[ceva].*

Nici aici supinul nu este complement direct, dovadă stând acelaşi *–o* (care ar putea fi introdus).

NOTĂ: D.D. Draşoveanu nu neagă supinului calitatea de regent al unui complement direct: ***De citit*** *lecţia, a citit-o.* De altfel, în poziţia de complement direct, supinul nu este decât forţat substituibil cu un conjunctiv: *A terminat* ***să citească****.* Tot forţată este şi substituirea conjunctivului printr-un supin: *A continuat* ***de citit****.*

Putem afirma că supinul nu este subiect sau complement direct, ci doar ocupant al poziţiilor respective.

Tot în cadrul funcţiilor sintactice ale supinului trebuie clarificate alte trei confuzii:

(1) confuzia „atribut verbal / atribut adjectival"

Când sunt la mod nepersonal şi depind de un substantiv, verbele îndeplinesc funcţia sintactică de atribut. Acesta este verbal, când se exprimă prin verbe la supin, infinitiv, gerunziu (neacordat) şi adjectival, când se exprimă prin verbe la participiu.

Avem propoziţiile: *Mi-am reparat maşina* ***de scris****.*

Am avut un examen ***scris****, nu oral.*

Vom avea în primul exemplu un atribut verbal exprimat prin verb la supin, iar în al doilea, un atribut adjectival exprimat printr-un adjectiv participial.

(2) Când supinul se construieşte cu prepoziţia *la*, el este susceptibil de a îndeplini funcţia sintactică de complement circumstanţial de loc sau de complement circumstanţial de scop[3]. În favoarea funcţiei de circumstanţial de loc se pronunţă următoarele fapte:

a) întrebarea specifică acestei funcţii - *unde*;

b) Prepoziţia *la* are de cele mai multe ori un sens locativ;

c) Această prepoziţie poate intra în corelaţie cu prepoziţia compusă antonimă *de la* (având tot sens locativ):

Merge ***la scăldat****. / Vine* ***de la scăldat****.*

Duce oile ***la tuns****. / Aduce oile* ***de la tuns****.*

Verbul este înlocuit şi el cu antonimul său contextual: merge ≠ vine, duce ≠ aduce.

În favoarea funcţiei de circumstanţial de scop pledează următoarele fapte:

(a) posibilitatea transformării supinului într-o subordonată circumstanţială de scop introdusă prin (*ca*) *să*. Operând această transformare, sensul gramatical rămâne acelaşi:

Duce oile ***la păscut****. – Duce oile* ***ca să pască****.*

Trimite hainele ***la vopsit****. – Trimite hainele* ***(ca) să fie vopsite****.*

BDD-A2746 © 2005 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:54:59 UTC)

(b) posibilitatea inserării unui complement circumstanţial de loc, între verbul regent şi supinul cu *la*, excluzându-se vreo relaţie de dublare, explicare sau determinare:

S-a dus în câmp ***la arat***.

A dus televizorul la un atelier ***la reparat***.

(c) inexistenţa unei subordonate circumstanţiale de loc introduse prin conjuncţie (*să, ca să*).

Aşadar, după verbele de mişcare, supinul cu *la* îndeplineşte funcţia sintactică de complement circumstanţial de scop, iar supinul cu prepoziţia *de la* este complement circumstanţial de loc.

În condiţiile în care supinul cu *la* nu permite transformarea în subordonată circumstanţială de scop, el este complement circumstanţial de loc. În acest sens avem exemplele următoare:

Când eram ***la scăldat*** *mi s-au furat hainele.*

Nu-mi place ***la săpat***.

(3) Există şi alte situaţii în care verbul la supin este pasibil de două interpretări. Aspecte mai dificile prezintă construcţiile la care este necesară opţiunea între subiect (= contragere a unei subiective) şi nume predicativ.

Compară: *Este uşor* ***de rezolvat*** *exerciţiul.*

Exerciţiul este uşor ***de rezolvat***.

sau între complement şi atribut:

Compară: *lucru bun* ***de mânca***

lucru uşor ***de procurat***

sunt acordul verbului copulativ (în situaţia în care îl introducem) sau / şi al cuvântului susceptibil de a fi adjectiv sau adverb (prin trecerea la plural a exemplelor precedente):

E uşor ***de rezolvat*** *exerciţiile.* (subiect)

Exerciţiile sunt uşor ***de rezolvat***. (nume predicativ)

lucruri bune ***de mâncat*** (complement indirect)

lucruri uşor ***de procurat*** (atribut)

1.2.3. Supinul poate dezvolta construcţii sintactice specifice verbului[4]. Astfel, el poate apărea pe poziţia regentului unui complement direct:

„Scoase vornicul din sat pe oameni de la o clacă ***de dres*** *drumul.*" (Ion Creangă)

„Avea Pisicuţa un aşa talent ***la ronţăit*** *iarba…"* (Calistrat Hogaş)

Supinul poate primi ca determinanţi şi complemente circumstanţiale:

de timp: *E bine* ***de lucrat*** *acum.*

de loc: „*D-apoi vara…după cules dumbravnic şi sulcină* ***de pus*** *între straie, cine umbla?*"

(Ion Creangă)

BDD-A2746 © 2005 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:54:59 UTC)

de mod: *Are* ***de scris*** *repede un mesaj.*

de scop: *Are* ***de alergat*** *pentru actele acestea.*

sociativ: *S-a săturat* ***de umblat*** *cu frate-său.*

instrumental: *Nu e bine* ***de mâncat*** *cu mâna.*

sau mai rar, un complement de agent: *Acesta nu e un roman* ***de citit*** *de către oricine.*

OBSERVAŢIE: Mioara Avram constată că supinul are de obicei sens activ, dar poate avea şi sens pasiv în unele construcţii (cum ar fi cea de mai sus). De remarcat că, de regulă, complementul de agent are sens nedeterminat.

În *Gramatica limbii române*, II, în exemple precum:

un granit greu de înlăturat un exemplu uşor de găsit

adverbele *greu* şi *uşor* sunt considerate regente pentru complementele *de înlăturat* şi *de găsit*, exprimate prin verbe la supin. Considerăm discutabil acest fapt, întrucât adverbul de mod nu îşi poate justifica formal dependenţa de un substantiv (vezi *bolovani greu de ridicat*) fără a se transforma în adjectiv (vezi *Sunt grei bătrânii de pornit*). Interpretăm, prin urmare, adverbul de mod ca subordonat supinului, iar acesta, la rândul lui, subordonat substantivului. Interpretarea se menţine aceeaşi şi prin apariţia în structură a lui *a fi* personal:

Asemenea exemple sunt greu de formulat.

În practica analizei gramaticale vom avea:

de formulat = nume predicativ exprimat prin verb la supin

greu = complement circumstanţial de mod exprimat prin adverb de mod

Pe poziţia unui atribut verbal, supinul poate avea aşadar un complement aşezat pre-poziţional (*cărţi uşor* ***de citit***) sau postpoziţional (*cărţi* ***de citit*** *uşor).* În prima situaţie, înţelesul este de „cărţi cu calitatea de a fi citite cu uşurinţă", în timp ce în a doua, semnificaţia este mai degrabă de „cărţi recomandate a fi tratate, în citire, uşor". Se remarcă o diferenţă de înţeles care nu se realizează cu formele verbale personale. Prin nominalizarea acestui atribut, adverbul devine adjectiv, iar numele regent devine genitiv: *cititul uşor al cărţii, cititurile uşoare ale cărţii.*

Supinul verbelor intranzitive care se pot actualiza nonpredicativ copulativ îşi păstrează calitatea de a avea determinant, deci primeşte un nume predicativ în nominativ:

De ajuns *profesor, a ajuns, dar carte nu ştie.*

În practica analizei gramaticale: contragere la supin a unei subordonate circumstanţiale de relaţie (propredicat nominal).

2. Asemănarea sau identificarea supinului cu substantivul se bazează mai mult pe caracteristici de ordin sintactic decât morfologic. Nominalizarea supinului se face prin eliminarea mărcii prepoziţionale şi articularea cu articol hotărât sau nehotărât: *fumatul*, *un săldat*, *scrisul.* Aceste forme nu mai au contingenţă cu paradigma verbului (ele au aceeaşi flexiune nominală, aceleaşi categorii gramaticale de gen, număr şi caz, aceleaşi funcţii sintactice şi determinări ca şi substantivele).

BDD-A2746 © 2005 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:54:59 UTC)

Substantivarea supinului, deşi teoretic este generală (cu excepţia unor verbe defective şi neregulate), în practică este limitată la un număr de verbe uzuale, deoarece formaţiile cu *–ul* sunt concurate de formaţiile cu *–are, -ere, -ire, -îre*: *atrasul – atragerea, contrasul – contragerea, amânatul – amânarea* etc.

Sunt însă situaţii în care cele două forme nu sunt ocurente, deoarece între ele sunt deosebiri de sens. Avem astfel: *sculatul* de dimineaţa (nu *scularea*), *culesul* fructelor (nu *culegerea*), *apucatul* cu mâna (nu *apucarea*), *apusul* soarelui (nu *apunerea*), *pescuitul* cu undiţa (nu *pescuirea*) ş.a.m.d. Dar avem: *alegerea* guvernului, *trecerea* oprită etc.

Diferenţierea semantică provine din aspectul durativ al procesului semnificat de infinitivul substantivat prin sufixare – *aducere, adăugare, afirmare, aflare* etc., în opoziţie cu aspectul finit al supinului substantivat prin *–ul: adusul, aflatul* etc. Din această cauză, marea majoritate a numelor provenite din supin nu se pot folosi decât cu determinantele corespunzătoare referitoare la „pacientul”[5] procesului şi numai câteva dintre ele sunt abstracte autonome: *fumatul, mersul, scrisul, apusul, răsăritul, începutul* etc.

Sinonimia dintre *scris – scriere, cules – culegere* (*un scris – o scriere*) este cu totul relativă; în cazul formelor marcate cu articol nehotărât, sinonimia este total anulată, având semnificaţii diferite.

3. O poziţie interesantă adoptă Corneliu Dimitriu, care sesizează prezenţa unui adverb provenit din supin. E vorba, în fapt, de o perifrază adverbială[6] foarte puţin folosită, a cărei structură morfologică generală este aceeaşi cu a modului supin (elementul de bază, la origine participiul-verb, este precedat de o prepoziţie din categoria celor mai vechi), deosebindu-se însă, de acesta, prin principalele particularităţi semantico-gramaticale şi prin tipurile de contexte unde poate apărea.

Din punct de vedere semantic, adverbul provenit din supin trimite nu la acţiunea ca proces, la numele acţiunii sau la acţiunea ca însuşire a numelui, ci la acţiunea ca însuşire a altei acţiuni, o dovadă în acest sens constituind-o echivalenţa aproximativă a unor perifraze adverbiale cu adverbe sintetice:

Vorbeşte ***pe înţeles***. (= clar)

Ne-am întâlnit ***pe înserat***. (= seara)

În afara câtorva dintre ele, care extrem de rar pot apărea la unele grade de comparaţie (*pe înţeles, mai pe înţeles, foarte pe înţeles*), majoritatea adverbelor provenite din supin sunt, la nivel morfologic, omonime cu unele forme ale modului supin, întrucât prepoziţia ce precedă participiul invariabil este *pe* (*pe ales, pe ascuns, pe înţeles, pe înserat* etc.), doar uneori putând fi *întru* (*într-ascuns*) sau *în* (*în ascuns*).

La nivel sintactic, adverbul provenit din supin are comportamentul specific adverbului, adică – apărând în contexte în care depinde de un regent verbal – îndeplineşte funcţia de complement circumstanţial de mod sau de timp:

N-am vorbit ***pe înţeles***.

Ea venea ***pe ascuns***.

Deosebirea de supinul-verb, cu funcţia tot de circumstanţial de mod sau de timp, s-ar face doar cu aproximaţie, utilizând criteriul semantic.

BDD-A2746 © 2005 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:54:59 UTC)

În acest punct opinia noastră diferă. Dacă ar fi să acceptăm existenţa unui adverb provenit din supin, atunci ar trebui să acceptăm şi existenţa unui adjectiv şi a unui substantiv în aceeaşi situaţie. Or, aşa stând lucrurile, supinul-verb s-ar reduce doar la situaţiile în care ar apărea în structura unui predicat verbal compus. Nu optăm pentru existenţa în limba română a unui astfel de predicat, întrucât considerăm că aşa-numitele „verbe (semi)auxiliare" de modalitate şi aspect sunt mai apropiate de verbe decât de auxiliare, printr-o serie de trăsături lexico-semantice şi gramaticale. În acest sens, considerăm că supinul îndeplineşte o funcţie sintactică separată de cea a acestor verbe, el nu intră în componenţa predicatului verbal. Dacă ar intra în structura acestui predicat, s-ar pune şi problema delicată a grupului format dintr-un (semi)auxiliar la mod nepersonal şi un verb la conjunctiv, care, cu siguranţă, nu ar putea fi interpretat tot ca un predicat verbal. Problema aceasta comportă mult mai multe aspecte de analizat, care nu constituie obiectul studiului de faţă[7].

NOTE:

1. Schema a fost preluată din lucrarea lui G.G. Neamţu, *Predicatul în limba română*, Bucureşti, 1986
2. D.D. Draşoveanu, *Teze şi antiteze în sintaxa limbii române*, Cluj-Napoca, 1997
3. G.G. Neamţu, *op.cit.*, p. 396
4. Valoarea verbală a supinului este evidentă în funcţia expansiunilor lui.
5. Iordan, Vl. Robu, *Limba română contemporană*, Bucureşti, 1978
6. Prin „perifrază", Dimitriu înţelege orice grup stabil de cuvinte neaglutinate, care reprezintă echivalentul unui singur cuvânt atât din punct de vedere lexical, cât şi din punct de vedere gramatical (morfologic şi sintactic).
7. Pentru detalii vezi G.G. Neamţu, *op. cit.*

BIBLIOGRAFIE:

AVRAM, MIOARA, *Gramatica pentru toţi*, Editura Humanitas, Bucureşti, 1997

DIMITRIU, CORNELIU, *Tratat de gramatică a limbii române. Morfologia*, Institutul European, Iaşi, 1999

Gramatica limbii române, ed. a II-a, Editura Academiei R.S.R., Bucureşti, 1963

IORDAN, IORGU, ROBU, VL., *Limba română contemporană*, Editura didactică şi pedagogică, Bucureşti, 1978

IORDAN, I., GUŢU-ROMALO, VALERIA, NICULESCU, AL., *Structura morfologică a limbii române contemporane*, Editura ştiinţifică, Bucureşti, 1967

IRIMIA, DUMITRU, *Gramatica limbii române*, Editura Polirom, Iaşi, 1997

BDD-A2746 © 2005 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:54:59 UTC)

NEAMȚU, G.G., *Predicatul în limba română*, Editura ştiinţifică şi enciclopedică, Bucureşti, 1986

NEAMȚU, G.G., *Teoria şi practica analizei gramaticale*, Editura Excelsior, Cluj-Napoca, 1999

BDD-A2746 © 2005 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:54:59 UTC)